Konec kariéry

Pustina a zase pustina. Na chvíli jsem přerušil své pochodové cvičení a rozhlídl se kolem. Vlevo byl k vidění zbytek vysuté rychlodráhy kde z pilonu visel jako ozdoba oběšenec, vpravo chcíp pes. Obrazně. Koukal jsem na oběšence a přemýšlel, že by to mohla být v zapadajícím slunci zajímavá scenérie. Škoda, že už nejsou foťáky. Ohlédl jsem se za sebe.
Sakra ! Shit ! Nejspíš jsem měl díru v baťohu, protože jsem trousil zátky jako když Jeníček s Mařenkou sypaly na cestu drobky. Někdo se moh lehce napakovat a ještě mi do zad poslat nůž nebo kulku jako vizitku. A taky richtig ! V dálce jsem zahlíd jednoho hastroše jak se po „drobkách“ hnal jako ohař za zajícem - nos přilepej až k písku. Neviděl, neslyšel, jen luxoval MOJE zátky. Když doběhl blíž a konečně si mě všiml, vylekaně zahýkal a zapnul revers. Zároveň zkusil vytáhnout zpod svýho špinavýho hardapláště revolver. Měl ale zatracenej pech - zakop o šutrák a zavrávoral až mu revolver vyletěl z ruky. Jak klepl o zem padla rána a tomu chytrákovi to ustřelilo levý ucho. Popadl se za půlku hlavy a se skučením padl k zemi. Všiml jsem si, že už předtím neměl ani to pravý - hm, asi se teď kluk šikula bude muset naučit odezírat. Nojo, to jsou ty spouště nastavený proklatě najemno. Byl jsem spokojenej, že mi ušetřil námahu a nemusel jsem sahat po zbrani.

Došel jsem k němu a revolver změnil majitele. Nejsem žádný surovec, tak jsem ho jenom prošacoval, zkopal, ještě jednou zkopal a nechal ležet.
Měl u sebe asi 50 zátek. Mých zátek ! - “No pojďte zpátky k tátovi !”.
Ještě mi přinesl pár nábojů, stimpak, konzervu s něčím marhulovým a kus flákoty z radpotkana - nechutné, ale výživné ! Sedl jsem si k němu a chvíli jsem poslouchal jak střídavě skučí a trousí nadávky. Mezi tím jsem z KPZ-ky vyndal šitíčko a zalátal si baťoh. Zátky byly zase v bezpečí.

Řekl jsem mu na rozloučenou “Čus bus a už neser !”, mrknul jsem do PipBoye na mapu a vyrazil tam, kde chcíp pes. Měla by tam být osada Longhold. Alespoň to bylo napsané křídou na ceduli, která ač ošlehaná na holý plech radioaktivními větry a provrtaná jako řešeto brokovnicemi místních rednecks, pořád stála a zoufale ukazovala směr k místnímu zapadákovu. To prostě byla pozvánka.

Nicméně pomalu se smrákalo. Ohlédl jsem se za zapadajícím sluncem a oběšenec mi ve větru zamával na rozloučenou. Řekl jsem “Zdarec !” a vydal se opačným směrem vyhledat místo k přenocování. Slunce zapadlo a na cestu mi jen zeleně svítily bahnitý jezírka okolních mokřad, naštěstí dost mělký na to, aby se v nich skrývali zmutovaní krabi a podobná havěť.
Po chvíli jsem si našel v mírném svahu příjemný dolík, do kterého jsem se schoulil. Přikryl jsem se maskovací celtou, pod kterou, jak tvrdil prodejce z karavany, budu vypadat jak velké páračí lejno a všichni nepřátelé se mi vyhnou obloukem. Moc jsem mu nevěřil, ale zápach celty napovídal, že by mohl mít pravdu. No zkusím to vydržet. V dáli byly slyšet zvuky trhání a pískavý jekot, následovaný spokojeným chrochtáním medvěda čí podobné bestie, což na mě působilo jako ukolébavka a já usnul spánkem spravedlivých.

Probudilo mě syčení škorpiona, který se šinul pode mnou směrem odkud jsem včera přišel. Nevím, jestli si mě nevšiml nebo jestli zafungovala celta, ale každopádně bez zájmu pokračoval v cestě, což bylo dobře - nechtěl jsem si hned po ránu zasr… - ušpinit kombinézu. Venku už svítilo sluníčko a vůbec to celé vypadalo, že bude fajn den.
Vstal jsem, dal si ranní pětiminutovku Tai-chi podle Chegi-wary abych si srovnal čakry, trochu se protáhnul a rozhlédnul se kolem. V ocelové ruce zavrzalo, tak jsem ji raděj promáznul potkaním sádlem - nechci po cestě skřípat jako kafemlejnek aby se seběhly všechny potvory z pustiny. Ale okolo byl klid, tak jsem pojedl marhulovou, odporně přeslazenou konzervu, abych nabral sílu. No bylo mi šoufl. Dolík bylo takové příjemné místečko, tak jsem tam spokojeně položil kabel a vysypal písek - však víme vo co de, že ? Na záda jsem hodil baťoh a loveckou rifli přes rameno, zkontroloval náboje v brokovnici u pasu a vyrazil. Kdo by to řek, že do Dillinger City se jde přes Longhold !

Posledních pár dní furt jenom chodím. Už mě to leze krkem - mám to sakra zapotřebí?
Už abych měl tu blbou misi za sebou. No, víte jak to je - všichni ostatní byli předposraní a navíc mi zaplatili 500 zátek předem, tak co už. A navíc jsem machr, tak třeba v pustině sjednám pořádek. Je sice pravda, že už se pár let válím na gauči a žiju z bývalý slávy, tak je asi na čase si protáhnout faldy.

Jak jsem si tak přemýšlel a dával pozor abych nešlápl do nějakýho sajrajtu, kterýho tu bylo požehnaně, na obzoru se vynořily jakési pokřivené chýše a přiblížily se na pár desítek metrů.
“Hej stůj !”
Přemýšlel jsem, jestli jsou tyhle barabizny opravdu Longhold, ale vlastně proč ne ?
“Řek jsem STŮJ ty debile !”
Vytrhlo mě to z myšlenek a já jsem se vážně překvapeně zastavil.
“Hello Guys !” zakřičel jsem, přestože jsem nikoho neviděl. Jako odpověď jsem uslyšel zacvakání natahovaných kohoutků na puškách a někde vzadu tupě zabučela brahmína.
“Hej, lidi neblbněte, já jsem Nývlt !”. Raděj jsem položil ruku na brokovnici u pasu a pro jistotu zdůraznil “NÝVLT !”
V neviditelném obecenctvu za zašumělo a bylo slyšet špitání.
“Jakej Nývlt ? Páračopěsťomlátič ?!” otřásl jsem se až se mi zježily chlupy na zadku.
“Na tudle blbou přezdívku sakra zapomeňte, nebo vás vodrovnám všechny !” zařval jsem vztekle. Jsem na to úplně alergický. Sice je pravda, že jsem před lety ubil párače pěstí, ale to s mou ocelovou kyborg rukou šlo tehdy celkem samo. Ale mládí je pryč a párači jsou dneska nějaký větší než bejvali. Navíc ta přezdívka zní strašně.
“Já jsem Pružnej Nývlt !”
“No jo, JE to Pružnej NÝVLT !” ozvalo se odněkud z prostoru a ze země vyrostla smíšená skupinka několika postav v rolnických hadrech. Hodili pušky na ramena a šli mi naproti.
“Vy jste pohotová parta, co ?” zeptal jsem se už smířlivě a šel blíž.
“To víš, tady není o nájezdníky nouze. Musíme si hlídat svoje město.” řekl hrdě nejbližší chlapík, který vypadal jako předseda pralesního sněmu.
“Óukej lidi, jenom procházím. Co takhle něco na pití ?”
“Franku, dones vodu ! Ale čistou, ne tu radioaktivní...” rozhlížel jsem se po těch pěti barabiznách a snažil se pochopit o jakém městu to mluvil. Spoza jedné chýše se vykolébala stará brahmína s proklatě velkým vemenem a za ní nakukovali z blátivé louže chroprasata.
Asi si tady nežijou úplně špatně.
Frank přiběhl s čutorou a podal mi ji s hláškou “5 zátek !” - následně dostal od nejbližší ženštiny - zřejmě matky - pořádnej záhlavec ale, to už jsem měl lahev v ruce. To jsou ty vycvičené reflexy !
“Díky Franku !”, řekl jsem a taky mu dal jeden výchovný, aby měl pamatováka, jak se chovat k ctěným návštěvám. Jak jsem tak koukal, matka nevypadala vůbec zle - celkem čupr ženská se vším všudy. Sakra, škoda, že spěchám.
“Jdu tudy dobře do Dillinger City ? Nemám vás totiž na mapě.” zeptal jsem se rovnou, když jsem si vzpomněl na cíl své cesty a odtrhl oči z napěchovaného výstřihu. Předseda se zamračil, jako by ho to urazilo.
“To musí bejt nějakej výpadek v datech ! Jo jdeš dobře. Musíš pořád dál až po pár kilometrech narazíš na východní highway. Po ní až k benzínce a pak na sever přes poleles.”
“Hm, dík. Vy tady něco pěstujete, že jo ?” zeptal jsem se aby bylo jasný, že mi to pálí, zatímco jsem cucal zteplalou vodu.
“Kerblík !” praštil se hrdě do prsou a všichni v davu s úsměvem přikývli.
No potěš ! Víc takovejch farmářů a bude mě mrzet, že se ten konec světa nepoved.
“No nic, já už musím.” vrátil jsem Frankovi prázdnou flašku a ještě jednou ho plesknul.
“A nechcete na cestu trochu kerblíku ? Mám zásobu v seknici !” zeptala se Frankova máma a šibalský na mě mrkla. Asi na ni zapůsobila moje přezdívka “pružný”, která teda ale úplně nesouvisí s gymnastikou, kterou měla bezpochyby namysli.
“Nóóó” řekl jsem nerozhodně, ale nechal jsem se chytit za ruku a odvést do domku.
“A ty zatím okopej záhon !” houkla na Franka, který za námi civěl s přiblblým výrazem..

Ostatní chápavě pokrčily rameny a šli také obdělávat.

Když jsem si po půl hodině zapínal kalhoty a Linda (rychle jsme si potykaly) mě spokojeně hladila po železné ruce, říkal jsem si, že tohle kerblíkové království musím určitě ještě navštívit. Mají tu zajímavé krajové zvyky. Než jsem vyšel ven, Linda mě opravdu obtěžkala balíkem kerblíku, který vytáhla z almary - asi aby nevznikly řeči.

Na zabláceném plácku mezi domy, který se vydával za náměstí, už zase čekala sešlost místních, aby mi řekli nashledanou. Postavil jsem před ně k slavnostnímu loučení, když někde nedaleko za mnou zakvičel radpotkan a já okamžitě vystřelil z revolveru - ani jsem si nestačil uvědomit, jak se mi dostal do ruky. To jsou ty vycvičené reflexy !

Brahmína smutně zabučela, padla k zemi a v davu to nelibě zahučelo. Pak se někdo uchichtl - tipoval jsem na Franka.

"Tak se tady teda mějte !" zkrátil jsem trapnou chvilku. Zamával jsem jim, mrkl na Lindu, která se jediná nemračila a vyrazil na cestu raděj bez jedinýho ohlídnutí. Hned za poslední chatrčí, jen co už jsem neslyšel rozčilené mrmlání, letěl kerblík do škarpy. S tímhle jsem se vláčet opravdu nepotřeboval. Rozhlédl jsem se kolem, abych se zorientoval. Nikde se nic nešustlo a tak jsem se dal směrem, kde jsem tušil dálnici.

Asi po hodině jsem narazil na stezku, která byla značená kůly s asi třistametrovými rozestupy, na každém z nich byla naražená seschlá hlava mutanta. Někdo to tady poctivě čistil a nemám pocit, že by to byli lidi z Longholdu. Dobrá práce !

Už jsem šel nějakou dobu a naštěstí bylo všude ticho po pěšině. Občas se někde mihl šváb, ale to bylo všechno. Míjel jsem kůl za kůlem a cesta příjemně ubíhala.

Po nějaké době ale na kůlech vystřídaly mutantí hlavy hlavy lidské a já jsem trochu znervózněl.

Naštěstí jsem dorazil kolmo k dálnici. Zjistil jsem ale, že to nijak neřešilo situaci, protože kůly se obratně stočily a nyní kopírovaly Lido Highway, 67 miles to Prescott - jak stálo na rezavé, olezlé ceduli. 67 miles jsem opravdu neměl v plánu.

Nedaleko mým směrem byla zrezlá bouda nazvaná Bus Station. Zamířil jsem k ní, abych si odpočinul. Byla prázdná, jen lavička lákala k posezení. Praskla mrcha, jen jsem se na ní posadil. Vyválel jsem se v navátém písku a bodláčí. Zaklel jsem a posadil se teda na zem. Pojedl jsem něco sušeného masa a zapil ho zbytkem nukacoly. Prázdnou láhev jsem zahodil do písku, kde to podivně cinklo. Moc se mi nechtělo, ale nakonec zvědavost zvítězila nad leností a já se zvedl, abych se podíval co tam leží. Odhrábl jsem trochu písku a v ruce mi zůstala foukací harmonika. Vyklepal jsem ji a vypadala, že je ve formě, zkusmo jsem do ní teda slabě fouknul a opatrně zahrál jemňoučký, skoro motýlí trilek. Jen dozněl, začal se nedaleko ode mě z písku hrabat jak zombie kapitální radškorpion. Vsadím se, že kdybych ho přivolat chtěl, tak bych mohl třískat do činelů a nevylezl by. Zatracená harmonika !

Dohrabal se ven celej, výhružně zasyčel a zašvihal ocasem z velkým jedovatým bodcem na konci. Asi si ze mě chtěl udělat ražničí. Hned jsem mu vystřelil z revolveru rovnou mezi oči, abych mu osvětlil svůj postoj k tématu. To jsou ty vycvičené reflexy !

Kulka se ale odrazila od tvrdýho krunýře a škorpion se rozeběhl ke mně rychlostí řízené střely. Tak s revolverem na tohodle škorpióna nee! Vystřelil jsem ještě jednou, abych zkusil trefit kloub nohy, což se mi překvapivě podařilo a to ho přece jen zpomalilo, protože mu bezvládná pazoura začla plandat a sukovat se mezi ostatní. Zbylé nohy o ni zakopávaly a ačkoli chtěl mířit ke mně, šlo mu to šejdrem do strany. Čím víc a vzteklej chtěl rovně, tím víc vrávoral na bok. Z bezpečné vzdálenosti jsem se mu vysmál. Ten šmejd si ale pazouru neopatrně přišlápnul až se mu urvala úplně a to mu umožnilo zase rychle nabrat směr a už se mi žihadlo míhalo před pyskem. Tak tak jsem měl čas vytáhnout brokovnici a následné dvě rány naštěstí vyřešily můj problém.

"Šmejdééé !" ulevil jsem si hlasitě a z bezpečné vzdálenosti na něj plivnul. Šlo to vedle a to mi trochu zkazilo radost z vítězství. Pro jistotu jsem se opatrně rozhlížel, jestli ten kravál nepřilákal ještě někoho. Naštěstí ale jedna rychlá smrt škorpióna nikoho dalšího v pustině nezajímala. Bojím se, že by to nikoho nezajímalo ani kdyby to byla moje rychlá smrt. No nic. Brokovnici jsem přebil posledními dvěma náboji, utřel jsem si čelo (nahmatal další vrásku) a šel si uříznout trofej. Upajzal jsem mu žihadlo i s jedovým váčkem a schoval ho do baťohu - však on mi za něj někdo dá pár zátek.

Po tomhle incidentu jsem pokračoval po dálnici v módu ostražitosti a z dálky pozoroval roje much okolo hlav na kůlech. Ten pohled nebyl nic povzbuzujícího. Abych si dodal odvahy, zazpíval jsem si nahlas “Ktož jsú boží bojovníci” . To mi trochu zlepšilo náladu, ale furt jsem se cítil trochu připosraně. Už jsem na takovou diskotéku asi starej.

Všude pustina a zase pustina. Dálnice už byla skoro ztracená pod pískem, místy ji prozrazovalo už jen pár zbylých erozí ohlodaných patníků a ještě méně častěji prorezlé a děravé orientační cedule. Jedna z nich mi prozradila, že za 8 mil bude Gas Station Lucky Jim - předpokládám, že ta moje. Je odpoledne, měl bych k ní dorazit k večeru.

Jak jsem řekl, tak jsem udělal. Moje Rollexy, které jsem před několika lety stáhnul jednomu vtíravýmu nájezdníkovi, ukazovaly 18:12:25,2566845541 atomového času když jsem v dálce zahlídl typickou stavbu. Přidal jsem do kroku a pak zase ubral, když se zvýšila četnost kůlů s kulatými ozdobami a přibylo smrádku. Už jsem byl blízko a zdálo se, že je to tu pustoprázdné. Benzínka stála u sjezdu, který pak pokračoval směrem k mému cíli. Původně jsem se jí chtěl vyhnout, ale smrákalo se a bylo třeba někde hlavu složit. Cáry vývěsky mě informovaly, že Šťastný Jim mě zve na úžasné smažené kuřecí nugety se salsou a s … - to už jsem se nedozvěděl, protože zbytek už zřejmě roky chyběl. I tak jsem mlsně polknul. Už jsem byl blízko a musel jsem to tedy prozkoumat.

Plížil jsem se mezi autovraky, které se nakupily ve frontě na benzín, který došel a odsoudil je k nehybnosti, korozi a zkáze... Opatrně jsem našlapoval mezi dávno vyschlými stojany s utrženými hadicemi... Tiše jsem cupital kolem bývalých reklamních cedulí...
Byl to jen okamžik když se mutant velikosti medvěda vynořil z budovy. Na ksichtě měl namalovaný nějaký divný černý brejle, oblečenej do rozedraný flanelový kostkovaný košile a ještě rozedranějších jeansů, který na pupku držel široký opasek se zastrčeným kyjem, velkým jak moje noha. Vypadal trochu jak kutil Tim. Horší bylo, že měl v ruce místo šroubováku loveckou pušku. Byl zpropadeně rychlej a hned vystřelil - musel mě ten šmejd vidět přicházet - a já se tak snažil. Prohnul jsem se v zádech a na poslední chvíli stihl uhnout, jen jsem cítil, jak mi kulka prosvištěla kolem boku a udělala díru do trochu volné kombinézy aniž by zasáhla tělo. To jsou ty vycvičené reflexy ! Proto mi říkají Pružný Nývlt ! Než překvapeně přebil pušku, stihl jsem strnout svou rifli a trefit ho do čela šťastným (proč to nepřiznat) kritickým zásahem, že tam měl díru, skrz kterou jsem mohl pozorovat oblohu. Chvíli mu trvalo, než to pochopil a padl k zemi.

“Ty terroristo !” huhňavě zařval druhej, kterej se mi mezitím vynořil za zády zpoza rohu Jimovy baštírny. Stihl jsem si všimnout, že v pazourech se mu rozjíždí rotační kulomet. Rífli jsem zahodil a poslední co jsem stihnul byl dlouhej skok za kus betonového soklu výdejního stojanu a tam jsem se schoulil, jak to jen šlo. Přemýšlel jsem, jestli mám zkusit trik s páračím lejnem, ale to by mi asi neprošlo. Skoro minutu - alespoň tak dlouho mi to připadalo - jsem poslouchal řev rotačáku a rachot jak kulky všechno v okolí s velkým rozptylem melou napadrť. I můj kryt jich schytal nemálo, ale naštěstí vydržel. Najednou bylo místo rachotu slyšet ocelový skřípot a rachot výstřelů ustal jak se mu kulomet zasekl. Na nic jsem nečekal a vyskočil z úkrytu abych se chopil své šance. Zároveň jsem zpoza opasku vytáhl brokovnici. Byl ale už moc blízko parchant a tak mi jednou rukou stihl strhnou zvedající se brokovnici a výstřely z obou hlavní mu šlehly do nohy, takže si ustřelil holeň a zavrávoral. Ale to už jsem vyskočil a on dostal pecku mou ocelovou pěstí mezi očí až zapraštělo - jemu v lebce a mě v ruce. To ho poslalo k zemi. Překvapivě rychle se však posadil a zkoušel lomcovat s bubnem kulometu, aby ho uvolnil. Nechtěl jsem čekat až se mu to podaří, tak jsem si od tuhého kutila Tima půjčil megakyj. Sakra ten byl těžkej ! Ale o to vetší paseku nadělal když mu opakovaně dopadl na hlavu. Fuj !

Svalil jsem se k zemi a po čtyřech se doplazil k rifli. Sedl jsem si zády ke zbytku rezavého na hadry rozsekaného stojanu a zhluboka oddechoval, připravenej zastřelit všechno, co se šustne. Váhavě jsem vystrčil hlavu a rozhlížel se, jestli na mejdan nepřijde ještě někdo další, ale naštěstí to vypadalo, že párty skončila. Ještě chvíli jsem seděl a zklidňoval tep. Téda, málem mě ti zmetci měli na lopatě. Konečně jsem se trochu soustředil na sebe. Po letmé prohlídce jsem zjistil, že až na díru v kombinéze mi nic není, ale slipy asi změnily barvu. Pomalu a ostražitě jsem vstal a oba mutanty prošacoval. Byly to pěkný skety - jen pár nábojů do pušky a kus odporný žabí pochoutky. Škoda, že se kulomet zasek, jinak

bych za něj dostal slušnej vejvar. I když, co to kecám ? Kdyby se nezasek, tak je teďka ze mě nejspíš žrádlo pro šváby.

Tak už jsem byl zase v pohodě, nebo spíš, zkoušel jsem si to namluvit. Ale co s noclehem ? Levý přední roh benzínky, kde kdysi bývaly pokladny a zřejmě Jimova kancelář vypadal jako cedník a bylo skrz něj vidět do pustiny, ale zbytek ještě stál. S připravenou riflí jsem prošel dírou po dveřích dovnitř abych udělal průzkum. Jak jsem čekal všechno už bylo dávno vybrakované - pouze se tu povalovaly prázdné flašky od Whisky a v rohu police se prášilo na předválečné peníze, po kterých dnes neštěkl ani pes. A přece - na stoje stál otřískanej nezaprášenej dalekohled. Musel si ho tu položit jeden z muťáků. No vlastně už vím, kde vzal kutil Tim ty černý kruhy kolem očí - kdo by řek, že ten druhý byl šprýmař ? Sebral jsem ho a otřel z okulárů uhelný prach...

Po krátké úvaze jsem re rozhodl, že nebudu riskovat spánek na téhle mutantí kvótě. Přešel jsem odbočku a po delším hledání toho správného místečka jsem se usalašil v křoví pod vrškem protilehlého kopce. Měl jsem výhled na odbočku i benzínku, kam už se začali sbíhat radpotkani k čerstvě naservírované večeři. Zkontroloval jsem situaci nově nabytým dalekohledem abych si potvrdil, že je vše ok a pak jsem se uložil ke spánku.

Brzo ráno mě probudil řev a střelba. U odbočky probíhala přestřelka mezi dalšími dvěma mutanty a hlídkovým robotem, který sem zřejmě zabloudil při své patrole. Vypadalo to, že má navrch. Kulky se odrážely od jeho kovového těla a on pravidelnými zášlehy laserové zbraně systematicky devastoval oba ječící mutanty. Trvalo to jen pár minut a bylo vymalováno – dva čmoudící bifteky jasně naznačovaly, kdo je vítěz. Navíc se robotovi podařilo některým z laserových výstřelů zbytky benzínky zapálit. Zpočátku sice hořela dost neochotně, ale pak trochu zafoukalo ona se pomalu změnila v improvizované krematorium. Moc to se mnou nehnulo - říká se mrtvý mutant = dobrý mutant, ale trošku mě znervóznilo, že robot se nějak zasekl a zůstal popojíždět sem a tam zrovna pod kopcem, kde jsem byl zalezlej v úkrytu. Vypadal, že mu zpopelnění mutantů celkem zvedlo sebevědomí.

Když jsem se dokochal pohledem do dalekohledu, začal jsem přemýšlet, co dál. Rozhodně se mi nechtělo pouštět se s ním do křížku. Ale když zkusím vylézt, tak mě uvidí. Zůstal jsem teda hnípat v křoví a využil čas k sežvýkání potkaního steaku. No spíš potkaní podrážky, ale pořád lepší než žabí pochoutka - tu si nechám na ty opravdu nejhorší časy.

A hele, byl jsem prostě dítě štěstěny! Od východu sem přikvačil další mutant obhlídnout vo co go s tím ohněm - musím říct, že dost důvěřivě. Asi myslel, že kámoši dělaj táborák na špekáčky... Když ho robot zmerčil, radostně povyskočil (to se mi asi jen muselo zdát) a pustil se do něj s plnou vervou svých laserových odpalováků. Překvapený mutoš hnedle pochopil svý šance, protože s kyjem opravdu nebyly velké, a vzal nohy na ramena. Robot ho s veselým bzučeným začal pronásledovat až oba zmizeli za náspem highwaye, což vyřešilo mou situaci. Rozhodně jsem nechtěl čekat na elektronkův triumfální návrat. Rychle jsem opustil hnízdo a vyrazil po odbočce.

Po nějaké chvíli jsem už byl z dohledu i z doslechu a celkem se mi ulevilo. Už jsem měl všeho celkem plný zuby a po zjištění, že není moc složitý v pustině zhebnout i pro Pružnýho Nývlta jsem vyhrnul rukáv a v PipBoyi zapnul mapu abych zkontroloval pozici. Kupodivu jsem dálnici našel a trochu se zorientoval. Do Dillinger City už by to nemělo být daleko. Teoreticky. Ještě chvíli jsem měl jít po téhle silnici, která vede do CrowTownu a až se pak bude stáčet, tak já budu pokračovat rovně. Když budu mít štěští, dneska moje mise skončí. Mapu jsem zase vypnul, abych šetřil už skoro vybitý baterky a nahodil baťoh. Ruku jsem ze zvyky položil na pažbu vybité brokůvky.

Opatrně jsem obcházel vraky aut a náklaďáků, protože za každým mohl číhat škorpión nebo potkan. Pak jsem uslyšel nějaký hlomoz a chrochtání. Opatrně jsem vykoukl s napřaženým revolverem a hele, kousek ode mě se rvali malý škorpión a potkan. Jako bych si to nemyslel ! Neměl jsem náladu někomu fandit, tak jsem ten chumel opatrně zdálky obešel, abych ušetřil pár nábojů. Taky se mi nějak nechtělo rozdat si VIP kolo s vítězem.

K zákrutě jsem došel asi po dvou hodinách bez zásadnějších událostí, když nepočítám ubití vosy pažbou rifle. Přiletěla mrcha zničehonic jak messerschmitt. Lekl jsem se tak, až jsem myslel, že mám infarkt ! Velká byla jak kachna s žihadlem připomínajícím nůž

na porcování prasat - šermířský souboj bych s ní nechtěl absolvovat. No ona už to má za sebou a já mám další jizvu na srdci.

Ale zpátky na silnici - za zákrutou mizela v písku, jen občas čouhal z ničeho ohořelej vrak nějaký káry. Ale já jsem stejně pokračoval rovně. Čekala tam na mě zvlněná pláň, zarostlá jakousi lebedou a plná pařezů. Asi to měl být ten poleles, co o něm mluvil předseda, tak snad už jen pár kilometrů. Míjel jsem jakousi polorozbořenou farmu, ale rozhodně jsem neměl chuť zjišťovat, kdo v ní přebývá. Buď tam nic není, nebo a to pravděpodobněji, se tam povaluje banda nájezdníků, znuděná z toho, že už pár hodin nikoho nepodřízli. Na takový špásování už jsem celkem unavenej. Dost se mi ulevilo, když jsem po nějaké době vyšel z chroští zpátky do holé pustiny. Vítr honil chomáče trávy a nedaleko se rvaly šváby o zbytek čehosi - prostě všechno tak jak to má v pustině být ! V dálce byly vidět zbytky vysuté dráhy, která musela vést jedině do Dillingeru. Už jsem byl fakt blízko.

V duchu jsem si už mnul ruce a představoval si, jak si v první knajpě objednám pívo, když najednou padl výstřel a kulka mi profičela těsně kolem ucha. Shit. Padnul jsem k zemi v okamžiku, kdy se nedaleko zvedly dvé postavy. Byli to zpropadení nájezdníci a blížili se - jeden s mačetou, druhý s čímsi podobných, určitě schopným rozbít mi kebuli. Vystřelil jsem z revolveru ještě v pádu, ale minul jsem. Druhá rána trefila jednoho z nich do nohy, takže začal kulhat. Zato první - mačeťák - už byl blízko a začal fikaně kličkovat jak užovka, abych ho netrefil. Jak chceš ! řekl jsem si, připravil rifli a vyčkával. Když byl na 3 metry, vyskočil ke svému finálnímu zabijáckému skoku - a já ho v letu trefil do prsou.

Dopadl těsně vedle mě a naposled zachroptěl. Bohužel mě parchant stihl seknout do boku i když jsem se prohnul po Nývltovsku. Asi už jsem starej. Nebylo to moc hluboký ale zatraceně to bolelo. Ale bylo načase podat si toho druhýho, kterej poskakoval po jedné, což mu ale nezabránilo v úmyslu mě připravit o holý život. Trousil nepublikovatelný nadávky, mával zbraní a pořád se se zarputilým funěním snažil dostat ke mě. Vstal jsem a šel mu naproti. Na ksichtu měl brankářskou masku alá Jason, tak jsem mu do ní revolverem udělal díru.

Šlehl další výstřel a něco mě bodlo do ramene. Sakra, až teď jsem uviděl i třetího zmetka. Padl jsem k zemi jednak bolestí a jednak abych se kryl. Vykoukl jsem, opřel pušku a zamířil tam, kde jsem ho viděl naposled. Nic – hráli jsme vyčkávací hru. Po nějaké době na malou chviličku vystrčil hlavu a vystřelil až mi zase zavanulo kolem ucha. Taky jsem vystřelil, ale už byl zase dole. Taky jsem se přikrčil a zkoušel popolézt vlevo, kde byla menší proláklina, která mi zajišťovala krytí. Chtěl jsem se k němu dostal víc zboku. Šlo to těžko , rány mě bolely a navíc se (do pytle !) začala zvedat radioaktivita - Pipboy začal poplašně cvrkat - doufal jsem, že ne moc hlasitě, ale já jsem měl pocit, že mi urve ucho. Někde tady asi bylo ložisko. Za další hroudou na mě vykoukl šváb, který tady byl ve svým živlu. Zamrskal fousama a koupil pažbou jednu na oko, až se mu zarazilo do hlavy. Překvapeně vypískl a zdrhl si někam lízat ránu. Připadl jsem si nějak unavený a začalo mi být horko. Musel jsem to co nejdřív ukončit, jinak by mi to tam upálilo zadek. Ještě jsem trochu popolez. Pevně, jak mi rány dovolovaly, jsem stiskl rifli a vykoukl. On zrovna taky vystrkoval palici a k jeho smůle zůstal kde byl a neprovedl přesun. Holt, moc rozumu asi nepobral. V okamžiku, kdy si mě všiml jsem zmáčknul spoušť a práskl výstřel. Jeho trefila kulka za ucho a mě puška do zraněnýho ramene, až jsem ji upustil. Auuu sakra. Vstal jsem, chytil ji za popruh a unaveně táhnul za sebou směrem k poslednímu nájezdníkovi. Pipboy přestal výhružně cvakat až když jsem padl do zákopu, se kterým si dal zjevně ruční práci. Ještě jsem si krucinál narazil škopek o dno jámy. Nevím co mě to napadlo, abych skočil šipku. Asi ztráta krve.

Vypadalo to, že je po všem, tak jsem zašátral v baťohu po stimpaku a šlehl jsem si ho do stehna. Bohužel byl poslední. Za chvíli se mi ulevilo. Ránu na boku i na rameni jsem si stáhl izolepou a napatlal medvoskem, takže přestaly krvácet a napil jsem se radioaktivní špinavé vody - čistá došla. Když už, tak už. Po chvíli, až jsem se trochu zvetil a přestala se mi motat škeble, jsem se došoural k tomu dacanovi a pořádně ho prohledal. Měl jsem štěstí, měl nasyslený dva RadAwaye a krabičku tablet Rad-x. Asi bylo tohle zamořený peklo jeho rajón. RadAway jsem si přípích jehlou do žíly a pozoroval jak ustupuje únava z ozáření. Tohle byla hlava, kdo to vymyslel - úžasná věc! Až jsem se začal usmívat. Navíc jsem u toho baziliška ještě našel asi 20 patron do rifle. Ta jeho byla stará ale zachovalá lovecká puška,

ale vzhledem k svýmu stavu jsem se rozhodl, že ji s sebou nebudu tahat. Aplikoval jsem tedy pustinné heslo “Co můžeš to urvi, co nemůžeš to zku.vi !” a třikrát jsem s ní praštil o šutr, až se ohla. Vyškrábal jsem se nahoru a prohledal i ty zbylé borce. Pár zátek, cigára, pivní tácek z nějakýho hampejzu a kus potkana. Do toho jsem se hned zakousl.
Když jsem dožvýkal, bylo mi líp, ale ne dobře - ztratil jsem dost krve. Hodil jsem do sebe pár tablet Rad-x a vyrazil zase na cestu. Chci to mít sakra už dneska za sebou.

Šel jsem s připravenou riflí - no spíš jsem se unaveně ploužil, ale metry se ukrajovaly a cíl se blížil. Bylo odpoledne a začalo se zdát, že to dám, protože na obzoru jsem zmerčil siluetu města. Podvědomě jsem zrychlil - nohy se pravidelně míjely, až jsem začal mít sám ze sebe radost. Už jsem viděl první domy a i začal rozeznávat jednotlivé postavy pachtící se na předměstí. Zdálo se mi, že jsem zahlídl karavanu, asi je tam trh. Začal jsem mít pocit, že všechno bude v ólrajtu.

To byla ta doba, kdy mě šváb kousl do lýtka. Musel být němý, protože jsem vůbec neslyšel jeho skřehotání a tykadlí chřestění. No vlastně jsem asi po té ráně do hlavy trochu ohluchl. Zkoušel jsem ho odkopnout druhou nohou, ale nějak se mi to nepodařilo. Bolelo to jako čert, ale nechal jsem se hryzat a pokračoval po čtyřech. Druhý šváb přiběhl ze strany a zakousnul se do mé kyborgruky. To mě nebolelo, ale štvalo mě, že mi rozerval kombinézu. Usilovně jsem pokračoval v nastoleném tempu, dokud mi ta mrcha žmoulající ruku neprokousla silový kabel. Sice ho to usmažilo jako karbanátek a já měl o starost míň, ale s rukou nešlo hýbat, takže jsem se se zbylým švábem na lýtku táhl jen po třech. A už přibíhala rodinka. Jeden velký a dva malí švábi se pustili do druhý nohy, protože první už měla nájemníka. Lýtko mám taky ze železa, takže ok, ale stehno už bylo sakra moje. Ochable jsem se ohnal revolverem, ale nedosáhl jsem na ně, vystřílel jsem teda do svých nových černých pasažérů alespoň zásobník. Dva padly a prostřelil jsem si kotník. Ten můj živej. Asi jsem byl v šoku, protože bolest jsem už ani nevnímal. S úsměvem jsem pozoroval, jak se ke mně hnali další švábi. Bylo mi to jedno, jen jsem se dál zkoušel plazit. Mátožně jsem si všiml, že další, kdo se ke mně hnal jsou lidi, co jsem před nějakou chvílí viděl v dálce. Asi je přivolaly výstřely. Zastavili se na 20 kroků od nás a štítivě civěli, co se to děje. Tak nějak mechanicky jsem pokračoval v pokusech o plazení směrem k nim - jak jsem byl šváby už opravdu obsypanej, musel jsem vypadat jako velkej černej pásovec. Až mě ta představa rozesmála. Asi jsem byl opravdu v šoku. Pak jsem uslyšel cvakání kohoutků a následnou střelbu. No schytal jsem pěkných pár kulek, než ty šváby z bezpečný vzdálenosti pozabíjeli. To už jsem jen ležel a lapal po dechu.
“Sakra co jseš zač ?” zeptal se někdo z davu, který se mezi tím slušně seběhl. Někdo do mě strčil nohou aby mě převrátil na záda. Jejich sešklebený obličeje naznačovaly, že jsem musel vypadat hrozně..
“Je to Dillinger City ?” zachroptěl jsem.
“To si piš votrapo.”
“Jsem sakra Nývlt !” zakřičel jsem, ale neslyšeli mě. Asi jsem to neřekl.
“Potřebuju mluvit se starostou. Mám pro něj...důležitou zprávu.”
“Já jsem starosta !” vystoupil z davu fousatý chlapík a podezřívavě si mě prohlížel. “Co pro mě máš ?”
“Super !” ulevil jsem si, ale zase spíš jen pro sebe. Síly mě opouštěly.
“Řekněte všem.. za 2 týdny...” nějak jsem odpadl, ale pár facek mě na chvíli zase probralo.
“Co za 2 týdny ??!”
“..ať nechodí nikdo !” zablábolil jsem. Švábí jed začínal působit.
“Proboha kdo ať nechodí ? Kam ?!” začal fousáč nervóznět. “Držte huby, sotva ho slyším !”
Byl jsem jak ve snách a v dálce jsem slyšel všelijaké mumlání. “Klíííííd !!” někdo zaryčel až mi v palici zadrnčelo a nastalo ticho, že by bylo slyšet párací pšouk na 5 kilometrů. Alespoň můj slyšet byl, jak mi to ujelo.
“Ať nikdo nechodí do...”
“Kam ??!!!??” zapištěl zoufale starosta.
“Doneste sakra někdo vodu !” Myslel jsem, že mi dají konečně napít, ale chrstli mi ji do ksichtu.
Ale jo, kdybych ji vypil, stejně by hned vytekla dírama po kulkách. Usmál sem se jako opice.

“Do Megatuny !” zasýpal jsem.
“Proč krucinál ?” vydechl ohromeně a v davu zašumělo.
“Protože...” zalapal jsem po dechu. “” CO ?!!”
“celej měsíc bude...” asi jsem omdlel, ale průplesk mě zase přivedl mezi lidi. A mě se podařilo mu to zašeptat :
“V Moriartyho Saloonu bude zavřeno…ku.va !! ”
To byl můj poslední výdech s blaženým vědomím, že se mi podařilo splnit i tuto misi a důležitý vzkaz byl doručen příjemci. Už jsem nevnímal a nebyl u toho jak mě šacují a dělí se o moje zátky a výzbroj.

Když jsem se o několik dní později probudil v zablešeným lazaretu chudinský čtvrti mezi plesnivýma ghoulama, jen v roztrhaných hadrech a bez jedinýho vybavení, bylo mi jasný, že jsem s pustinou skončil. Chvíli jsem přemýšlel co dál a pak jsem hodil na papír tento svůj příběh o Pružným Nývltovi, protože tak to je - když se nepochválíš sám, nikdo jiný to za tebe neudělá.

Autor: Robert

Hodnocení prvního kola
Dawen: 2
Cheky: 2
Ssyx: 2
Tína: 2
Viky: 2
Průměrná známka: 2

Hodnocení druhého kola
Dawen: 3.
Cheky: 5.
Ssyx: 3.
Tína: 6.
Viky: 4.
Výsledná pozice: 4./7

Dawen
Uf, za anglicismy bych snad už i věšel. A tohle tak balancuje na hraně naprosté kraviny a dobré povídky, že jsem do poslední chvíle neměl jasno. Ale prostě Pružnej Nývlt. A vtipná povídka, co ten chuchvalec zmaru a strastí ostatních povídek nádherně odlehčila. Škoda chyb, povídka mě velmi bavila. Ocenil bych také jisté prořezání povídky, aby trochu více odsýpala, což je u humorných povídek potřeba. Na druhou stranu autorovi se povedlo trefit „vtipné násilí“, dobře nastínit svět a celkově udělat pustinu o něco více lidskou. Dovedu si představit jak se pustinou šíří amatérské přepisy příběhů Pružného Nývlta jako velmi tvrdé platidlo. Jen tak dále a nepřestat psát.

Cheky
To je tak blbý, až je to dobrý! Nevěřím, že existuje slang, v němž by "rifle" nebyly džíny, ale krochna, na druhou stranu tenhle nešvár plně vyvažuje kerblík. Autorovi by nezaškodilo zopakování základoškolské češtiny, protože chyb je mnoho, naštěstí se to čte tak rychle. Pointa překvapila a celé mě to pobavilo. Abych však dal povídce lepší hodnocení, muselo by být stejně bezproblémové i opakované čtení, jenže ono není. Humorných scén je tam mnoho, ale mezi nimi je spousta vaty, která nemá žádný význam a jenom odvádí pozornost.

Ssyx
I přes podivné anglicismy a gramatické chyby se mi povídka skutečně líbila. Hlavní hrdina je klasickým typem antihrdiny, jehož příběhy člověk rád sleduje, aby viděl co zase vyvedl. Kerblíková farma je úžasné spestření falloutího univerza. Povídka by si rozhodně zasloužila betaread (jak se tak cizozemsky psává) někoho, kdo umí pořádně česky ale dějový spád to naštěstí vyvážil. Pointa je poměrně nečekaná a pobavila.

Tína
Co se hodnocení týče, jedná se o rozporuplnou povídku. Troufám si tvrdit, že se nejedná o povídku řemeslně dobrou, ale troufám si tvrdit i to, že to v tomto případě nevadí. Povídka obsahuje již zlidovělé pravopisné chyby (např. „(...) protože jsem trousil zátky jako když Jeníček s Mařenkou sypaly na cestu drobky.“), ale pozor! Jak se dozvíme z posledního odstavce, celé vyprávění pochází z pera hlavního hrdiny, který, jak je nám po dočtení jasné, nepobral ani přehnané množství rozumu, natož snad klasické vzdělání (i v tomto případě ale

ruší překlepy, namátkou na stoje místo na stole nebo hardapláště místo hadrapláště). Osobně si myslím – a ať mě autor opraví, pokud se pletu – že jsou chyby dílem ne dokonalé charakterizace sotva gramotného Nývlta, ale autorova (zdaleka ne vždy vítězného) zápolení s mateřštinou. Autor není zcela konzistentní ani při psaní odstavců, které občas začínají tabulátorem a občas... no, občas zase ne. Kupodivu mi to ale nevadí, a pokud mi autor řekne, že ne, že on česky umí, že za to všechno může Nývlt, buď mu uvěřím, a nebo se s tím vysvětlením aspoň spokojím. Není snadné hodnotit povídky žánrově naprosto odlišné a srovnávat některá zádumčivá nebo depresivní díla, která letos do soutěže dorazila, s rozjařeným, psychedelickým Nývltem, je těžké. Přesto se u mě právem dostal do druhého kola hodnocení, a to jednoduše proto, že mě pobavil. Při čtení jsem se usmívala a Nývlt byl tak sympatický badass, že mi povídka, ač delší, rychle utekla, i když, jak se ukázalo při druhém přečtení, by jí neuškodil prostřih (nebo naopak větší kadence humoru). Líbil se mi konec – to, že ho povídka měla, což u soutěžních povídek napříč všemi ročníky zdaleka není samozřejmostí, a to, že byl vtipný a stejně přiblbý (v tom nejlepším slova smyslu) jako zbytek povídky. Bavila jsem se. Protože to byl nesporně Nývltův záměr, svůj cíl splnil.